

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Smrt za letní noci

KIO KAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM SERIES 12 – DEATH ON THE
SUMMER NIGHT
vydaného v roce 2014
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-664-3

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka, a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Cherringham – 1989

Tim zastavil auto, starou otlučenou fiestu, se kterou se pořád chlubil, jak ji udržuje v pořádku, takže s ní může dál jezdit.

„Jednou si pořídím svou vlastní dílnu,“ říkával.

O své budoucnosti měl vždycky jasno.

Teď se mu ale v obou dveřích rozbilo stahování okének, takže držela nahoře jen proto, že je zaklínil na několikrát přeloženými krabičkami od cigaret. A této noci, která lámala teplotní rekordy, připadal dívce sedící vedle něho vzduch v autě opravdu k zadušení. Dinah Taylorová se sotva dokázala nadechnout.

Sjel z cesty na ošuntělé parkoviště, a domýšlela se, že na tohle místo vozil i jiná děvčata. Nebyla tak naivní, aby předpokládala, že ona je první dívka, se kterou zajel sem nahoru.

Na Cherringham dole v údolí odsud nebyl tak krásný výhled, jaký se nabízel třeba z Mabina vrchu, přesto však bylo vidět prostranství tržiště dole u řeky, kde se konala pouť. Atrakce pod noční oblohou rudě a oranžově zářily a blýskaly spoustou světél.

Z lunaparku se až k nim nesla hudba.

Donna Summer zpívala „I Feel Love“...

Dinah tuhle písničku zbožňovala.

Teď jsem mohla být tam dole s Jen a Michelle, jezdily bychom na autodromu a zpívaly si, stýskala si v duchu.

„Ooh, I feel love, I feel love, I feel love...”

Mohly spolu povykovat a chechtat se, vzrušené vším tím pouťovým mumrajem, místo aby tady trčela s Timem Bellem.

V okolí panovalo hluboké ticho.

Hodně odloučené místo. A byli tam jenom oni dva.

Docela sami, nikdo další.

Dinah z Timova dechu ucítila, že něco pil.

Dokonce mu to i řekla... Možná měli zůstat v lunaparku a nikam nejezdít, ne?

Ale Tim se nenechal odbýt.

„Skvělej večer na vyjížďku, jen se tak projedeme kolem,“ odpověděl jí.

Ano, projet se kolem a muchlovat se, to nejspíš, pomyslela si Dinah.

Sotva Tim zastavil auto, už jí položil ruku kolem ramenou.

No ovšem. Proč by ji sem jinak vozil? Široko daleko ani noha. To správné místo k pomazlení. Ale zatímco Tim má v těchto věcech zřejmě spoustu zkušeností, Dinah zatím nestačila žádné získat.

A tu jí přišla na mysl otázka: *Jak se z toho můžu vyvléct?*

Timova ruka na jejím rameni ztěžkla. Hladil ji po holé kůži, protože si na večer oblékla letní šaty bez rukávů. Navzdory dusivému horku teď zatoužila, aby na sobě měla o něco víc látky.

Když mu však ruku odstrčila, Tim své úsilí jenom znásobil. Hned měl ruku zpátky a pevně ji stiskl. Přitahoval si ji blíž... A teď k ní ještě nakláněl hlavu.

Z úst mu páchlo pivo – a možná i whisky.

Rozhodně to musí utnout.

„Time, já myslím, že bychom se měli vrátit.“

„Vrátit? Proboha, Dinah! Proč bychom se tam měli vracet? Mizernej lunapark, všechny atrakce už jsme vyzkoušeli a nic novýho tam nezažijeme. Tady je přece krásně. Ty jsi krásná!“

Upíral jí pohled do očí a pak se nahnul ještě blíž, aby ji políbil na rty, ale uhnula mu.

Nebylo to tím, že by ji vůbec nepřítahoval.

Ba naopak, jenže... vlastně se sotva znali. Takže by k sobě měli mít trochu respektu.

Jak se to kdysi říkávalo: *Já nejsem žádná hej počkej...*

Když se ji pokoušel obejmout, znovu se důrazně odvrátila...

„Hele, copak sakra dělám něco špatnýho?“

Tim se v té chvíli díval jakoby skelným pohledem, a bylo to vidět i v šeru uvnitř auta, kde svítily jen kontrolky na palubní desce a odrážely se mu v očích jako drobné světelné body.

Určitě měl trochu vypito, ale nedal si ještě něco dalšího? Něco jiného... nějakou drogu, kterou třeba od někoho dostal? Vzpomněla si na něco, čeho si všimla předtím v lunaparku: na toho chlápka, který pracoval u atrakce nazvané Vlák duchů, což byla obdoba vláčku projíždějícího strašidelným hradem. Vlasatý, v koženém saku, co po ní pořád koukal.

Nedal mu něco třeba on?

Když šla kolem nich s děvčaty na ruské kolo, napadlo ji, že se s Timem asi znají. Mluvili spolu a chechtali se přitom.

Lidé, kteří měli něco společného s drogami, jí byli protivní. Spousta jejich kamarádů takhle „experimentovala“.

To nebylo nic pro ni. Jediné experimenty, které ji zajímaly, se odehrávaly ve školní chemické laboratoři.

Pak jako by se v Timovi něco hnulo.

„Co je? Nejsem ti snad dost dobrej? V tom to vězí? Tak proč... Proč jsi se mnou sakra sedla do auta, že se projedeme?“

Atmosféra v kabině vozu ještě víc zhoustla – jako by dovnitř nepronikal zvenčí vůbec žádný čerstvý vzduch. Několik posledních dní panovalo nevídané horko, bylo vedro na padnutí a k tomu příšerná vlhkost vzduchu.

Tim byl naráz špatně naladěný, dokonce vzteklý.

„Já... Já jsem jen chtěla někam ven, bavit se. Se všemi. Nemyslela jsem, že...“

„Nemyslela sis, že *co*? Že spolu skončíme někde tady, že bych od tebe třeba chtěl mizernou pusu?“ Znovu se k ní nahnul a zavanul z něho pach alkoholu. „Nebo třeba ještě něco víc?“

Tu se zašklebil a položil jí dlaň na stehno, zrovna tam, kde zpod sukně – možná až příliš krátké? – vykukovala holá kůže.

Vyjekla. „Přestaň. Nech toho, Time!“

„Nebo co? Co chceš jinak dělat? Zpátky do městečka je to pěšky hodně daleko, víš?“

Odstrčila mu ruku, ale popadl ji za zápěstí, tak mu druhou rukou dala facku a přitom ho nehty škrábala do tváře, až mu vytryskla krev.

Na okamžik se stáhl a přitiskl si dlaň na obličej.

Ted' se jí naskytla příležitost.

Natáhla se po klice, otevřela dvířka a doslova se vykukovala ze sedadla spolujezdce, až si při pádu odřela holeň.

Když se tak bleskově vytratila ze svého sedadla, Tim do něho padl.

„Hej, Dinah! Krucinál – kam chceš jít? Vrať se!“

Ale Dinah rychle vyskočila na nohy a rozhlédla se, jestli někde neuvidí nějakou pěšinu nebo chodník, po kterém by mohla utéct a kudy by ji Tim nemohl pronásledovat autem.

Nemyslela si, že by jí chtěl doopravdy ublížit. Ale jestli v sobě měl něco... něco víc než jen alkohol... mohlo se přihodit cokoli.

Musí odtud zmizet.

Zahlédla cosi, co vypadalo jako vyšlapaná stezka směřující pryč z parkoviště, vzhůru do nevysokého vršku, na kterém rostl strom s hustou korunou, jejíž obrys se na pozadí temné noční oblohy téměř ztrácel.

Tvar koruny se dal odhadnout jen podle toho, že zastiňoval hvězdy.

Rozběhla se k cestičce a přidala na tempu. Jen jednou se ohlédla a viděla, že se Tim s potíží souká z auta. Pak se rozhlédla kolem sebe.

Pro nejbližší chvíli musí utéct do noci a ztratit se ve tmě zrovna jako ten strom před ní.

Spěchala po pěšině zbrázděné vyjetými kolejami a nemyslela na to, jak daleko od městečka ji Tim odvezl nebo kolik už je hodin, ani co jí řeknou táta a máma, až přijde hodně pozdě domů.

Její rodiče jí odjakživa kladli na srdce jednu věc.

Když se dostaneš do maléru, udělej cokoli, abys utekla pryč.

A přesně to právě dělá.

Pěšina vedla stále vzhůru, proplétala se mezi houštinami a nízkým křovím a mířila ke stromu na temeni kopce. Dinah napadlo, že zdola by ji bylo možné zahlédnout jedině ve chvíli, kdy se dostane až úplně nahoru.

Tedy pokud podnapilého Tima napadne, aby se tím směrem podíval.

Už se neohlížela. A neudělala to, dokud nevyběhla až na vršek, kde se mohla opřít o kmen starého mohutného stromu, schovat se za ním a popadnout dech.

Dopřála si několik minut a celou dobu přemýšlela, co podnikne.

2.

Špatná cesta domů

Ten muž jel pomalu.

Byla noc a všichni nejspíš spali.

No, možná všichni ne.

V několika domech určitě budou ještě nějací lidé vzhůru, takové ty noční sovy; nebo je třeba někomu jen špatně od žaludku či nemůže usnout; v některém z domů může plakat dítě, které není k utišení.

Představoval si ještě další věci, jaké se mohou odehrávat uprostřed noci za mlčenlivými zdmi starobyklých chalup a malých domků.

Rád o takových věcech přemýšlel, když projížděl autem pustými silnicemi v okolí Cherringhamu a přilehlými vesnicemi.

Jednou ho zastavila policie. Zřejmě došlo k nějaké nehodě, řidič vrazil do něčího landroveru zaparkovaného při chodníku a potom od karambolu ujel.

Policisté hned viděli, že jeho vauxhall je nedotčený.

„Nemá na sobě ani škrábnutí,“ řekl jim. Potom, jako by měl potřebu vysvětlit své chování mladému policistovi, kterého to očividně nijak zvlášť nezajímalo, ještě dodal: „Jenom jsem si vyrazil na noční projížďku, strážníku. Víte, mám potíže se spaním,“ řekl mu s úsměvem.

Nic víc nebylo zapotřebí.

Hned nato zase vyjel a pokračoval ve své podivné noční odyseji, projížděl po cestách obklopujících městečko a silničkami táhnoucími se kolem řeky a okolním krajem. Jako by ty cesty symbolizovaly propletenec provazu, který hrozil tím, že se kolem něho pevně stáhne...

Právě tak nějak to v duchu vnímal.

Proto mu tyhle noční vyjížďky připadaly tak vzrušující. Jako by očekával, že během nich k něčemu dojde.

Jako by se jedné takové noci mělo něco stát.

Nevyhnutelnost... Zvláštní, mocné slovo.

Dinah upírala oči na pěšinu, po které se vydala, a na krajinu dole pod ní, na Timovo auto v dálce, které pořád stálo na parkovišti vedle silnice.

Občas zaslechla Tima, jak se někde za ní prodírá křovím a porostem hlodáše a volá... „Dinah! Dinah, kam jsi sakra zmizela?“

Tu se jí pokaždé srdce rozbušilo ještě prudčeji. Docela snadno by mohl vyběhnout až sem nahoru a najít ji.

Je dost vzteklý na to, aby jí opravdu nějak ublížil?

Nikdy jí nepřišlo na mysl, že by něco takového mohl udělat.

Jenže tady venku, tak pozdě, potmě... Nevěděla, co si má myslet.

Pak se otočila kolem dokola.

Pěšina pokračovala po druhém úbočí kopečka dolů, vinula se lesem a pak se táhla dál kolem pole.

Za polem zahlédla černou stuhu – silnici, po níž se plazila dvojice automobilových reflektorů. Zdálo se, že to auto míří pryč od Cherringhamu.

Tohle nebyla silnice, po které sem s Timem přijeli.

Ale třeba by na ni mohla dojít a vrátit se pěšky nebo možná...

... by ji někdo svezl.

Jako by slyšela ozvěnu otcovského varování. O nebezpečí, jaké hrozí při nasednutí do cizího auta.

Ale všechny její kamarádky jezdily stopem. Vždyť koneckonců žijí v Cotswolds, takovém ospalém koutě...

Bezpečnější místo snad ani neexistuje.

Za několik minut by byla zpátky v městečku a ještě by ani nebylo tak moc pozdě, aby jí rodiče nadávali... nebo aby ji z něčeho mohli podezřívát. Rozhodně před nimi chtěla zatajit, k čemu tohoto večera došlo mezi ní a Timem.

Kdo ví?

Třeba by ho ani nevyškrtla ze svého seznamu.

Možná se omluví. A slíbí, že už to nikdy neudělá...

A kdyby se žádné auto neukázalo, může jít zpátky do městečka tak rychle, jak bude moct, a dostat se domů.

Bezpečně a v pořádku.

Muž jel pomaličku – neměl proč spěchat ani kam.

Projel zatačku a náhodou se podíval vlevo ke kopci, jehož vrchol se zvedal nad křoví lemující silnici.

Panovala hluboká, bezměsíčná noc, a jak se tak jeho vůz pomaličku šinul kolem, všiml si, že někdo schází z kopce dolů.

Byl zvyklý dívat se do tmy, protože často pobýval v noci venku a prohlížel si temné ulice a tmavé domy. Brzy poznal, že je to žena.

Takže když dojel na křižovatku, ještě zpomalil a pak obrátil vůz do protisměru, jako by se prostě chtěl vrátit do městečka, protože už se v noci najezdil dost.

Zamířil zpátky k Cherringhamu.

Pomaličku se vracel ke kopci a dokonale si načasoval rychlost tak, aby se setkal s tou, která spěchala po pěšině k silnici.

Dinah znovu zahlédla auto.

Tohle přijíždělo po silnici směrem k ní a do Cherringhamu!

Bylo by opravdu výborné, kdyby se mohla domů svézt, místo aby tu dlouhou cestu musela zvládnout pěšky a přílišně se kvůli tomu opozdila.

Dokonce ji napadlo, jestli se zbytečně neunáhlila, když Timovi utekla. Možná by ji přestal osahávat a odvezl ji domů. Třeba bylo docela hloupé, že takhle vzala do zaječích.

Jenže pořád měla v živé paměti ten odporný pocit, když si v jeho autě připadala jako v pasti, osamocená v bezvýchodné situaci kdesi daleko od hlavní cesty.

Teď spěchala, aby stačila doběhnout na kraj silnice, než ji pomalu jedoucí auto mine a odjede bez ní.

Přitom si pořád opakovala, že si musí dávat velký pozor.

Nemůže se svézt jen tak *s kdekým*.

Bude potřeba si toho řidiče pořádně prohlédnout. Totiž jestli jí ten člověk vůbec zastaví.

Jak Dinah spěchala, na nerovné pěšině zakopla, zavrátala a upadla na kameny porostlé nějakým býlím.

Vyhrabala se na nohy a snažila se nemyslet na bolest v koleni. Znovu se rozběhla po stezce.

Po namáhavém úprku byla celá zpocená. Cítila kapky potu, které jí stékaly po čele a perlily se jí na horním rtu. V noci se vůbec neochladilo, takže jí při běhu po svažité pěšině vystoupil pot i na holých pažích.